

လမင်းပိုပို

ဘဝဆက်တိုင်း

အရက်ဟာမကောင်းဆိုးဝါး။

အရက်ဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ သိစိတ်ကို ဖျက်ဆီးသတ်ဖြတ်ပစ်တဲ့ အန္တရာယ်။ အရက်ဟာ အသူတရာနက်ရှိုင်းမည်းမှောင်တဲ့ ချောက်နက်ကြီးတစ်ခု။ အရက်သေစာ သောက်စားခြင်းဟာ အဲဒီ ချောက်နက်ကြီးထဲ မိုက်မိုက်မဲမဲ ဦးစိုက်ကျွမ်းပြန် ခုန်ဆင်းခြင်းနဲ့ တူတူပဲ။ အရက်ကြောင့် မမျှော်မှန်း နိုင်တဲ့ မှားယွင်းမိုက်မဲမှုတွေကို ကျူးလွန်မိတတ်ကြပြီး၊ အဖတ်ဆယ်မရတဲ့ နောင်တတွေကို မချီမဆုံ လက်ခံရရှိတတ်တယ်။ စာရိတ္တ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား၊ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ နာမည်တစ်လုံး... ဒါတွေဟာ အရက်ကြောင့် မမျှော်မှန်းနိုင်လောက်အောင် ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ စုတ်ပြတ်သတ်သွားနိုင်တယ်။

ဘယ်သောအခါမှ ပြင်ပြင်လို့ မရတဲ့ အမှားအယွင်းမျိုးတွေကို ထုံထိုင်းမှုးယစ်နေတဲ့ မသိစိတ် နဲ့ ကျူးလွန်မိသွားတတ်ပြီး လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဇာတ်လမ်းကို တစ်ဆစ်ချိုး ကောက်ကွေ့ ပြောင်းလဲ သွားနိုင်စေတယ်။ မူးယစ်သွားခဲ့တဲ့ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း လူကောင်းဘဝမှာ ဘယ်တုံးကမှ မကျူးလွန်မိမှ၊ သေချာတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့တဲ့ အပြုအမူ အမှားအယွင်းများ မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်း ဖြစ်ပျက်သွားစေနိုင်တယ်။

ကိုယ်ကျူးလွန်မိတဲ့ ပြစ်မှုကို သက်ရောက်ခံယူရသူက အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ကိုယ့် အပေါ် ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်အမှုအတွက် ကိုယ် ဘွာခတ်လို့ ရတယ်ထားဦး။ ကိုယ့်ရဲ့ အတွင်းစိတ် ဟိုးအနက်ရှိုင်းဆုံး တစ်နေရာက ဆို့နှင့်နာကျင်တဲ့ နောင်တ တရားကိုတော့ ကိုယ်ကို

ယ် တိုင် ပြန်ပြီး ဘွာခတ်လို့ မရပေဘူး။ ဖျက်မရတဲ့ အမည်းစွန်းအတွက် တနင့်နင့် တန့်န့် သက်တမ်းနဲ့ အမျှချီပြီး ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရတော့မယ်။

ဒါတွေအားလုံးကို သူ သင်ခန်းစာ တနင့်တပိုးရရှိလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ သူဟာ ပြင်မရတဲ့ အမှားအယွင်းကြီး တစ်ခုကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ကျူးလွန် လိုက်မိပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်လောကလုံးက အပြစ်မယူဘူး ထားဦး၊ သူ ကိုယ်သူတော့ ဘယ်သောအခါမှ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်တဲ့ အတွက် သူ ဘဝဇာတ်လမ်းထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံသော ဇာတ်ကွက်ငယ်တစ်ခု ရုတ်ခြည်း ချိုးကွေ့ကပြဖို့ ဖန်လာခဲ့ တော့တယ်။

(၁)

ထိုနေ့ နံနက်က အုပ်စော နှိုးထလာသောအခါ လူက ထုံထိုင်းကာ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲ နာကျင်နေလျက်၊ ခေါင်းထဲက တအားထိုးကာ ကိုက်နေသည် ။ ကျောပြင်က နာနေ၍ သူ့နံဘေးကို လက်နှင့်စမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ဝါးကြမ်းခင်းမာမာကို စမ်းမိကာ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်ရောက်ပြီး ဘာဖြစ် နေပါလိမ့်ဆိုတာ အတော်နှင့် စဉ်းစားတွေးခေါ်လို့ မရ။

ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ကိုက်နေတဲ့ ခေါင်းကို လက်နှင့်အုပ်ကိုင်ပြီး သူ ဖြည်းဖြည်းလူးလဲ၍ ထလိုက် လျှင် ကျောအောက်က ဝါးကြမ်းခင်းက ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်ပင် မြည်သွားပါသည် ။

"ကျွတ်...ကျွတ်...ကျွတ်"

သူ ညည်းညူလိုက်မိရင်း တစ်နေရာက လှုပ်ရှားမှုလိုလို မြင်လိုက်ရ
၍ ဖျတ်ခနဲ သူလှည့်ကြည့် လိုက်မိလျှင် ကျဉ်းကျွတ်ကျွတ် ထိုတဲငယ်က
လေးရဲ့ ထောင့်တစ်နေရာမှာ နံရံကပ်မှီတိုးကာ ထိုင်နေ တဲ့ စုတ်တီးစု
တ်ပြတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ ။

"မိဆုံ"

သူ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိကာ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသလို ခံစားလို
က်ရသည်။ ။ မိဆုံတို့ အိမ်။ ဒါဖြင့် သူ့လူနာအတွားကြီး ဒေါ်ကြည်ရဲ့ အိမ်။
ဒီတော့မှ ပင် သူ့မျက်လုံးတို့ ဟာ ဒီကဟို၊ ဟိုက နောက်ထပ်တစ်နေရာ
ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ နေရာရွေ့ကာ ဆက်တိုက်ကြည့်မိသွားပြီး တဲငယ်
လေး အပေါက်ဝနားက အဆင့်မှာ ဆေးလိပ်ကြီး ထိုင်ဖွာနေတဲ့ ဒေါ်ကြ
ည်ကိုလည်းကောင်း၊ တဲရှေ့ အပြင် ဘက်လေးမှာ ခါးထောက်ရပ်ကာ
သူ့ကိုကြည့်နေတဲ့ ကျော်ကျော်ဟန်ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ယောက် ပြီး
တစ်ယောက် မြင်ရတော့ကာ...။

သူ့အာရုံထဲ မနေ့က အဖြစ်အပျက်တို့ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ တစ်ခုချင်း
တစ်ကွက်ချင်း ပြန်ပေါ်လာသည်။ ။

"ကျော်ကြီး"

ကျော်ကျော်ဟန်ကို သူ ခေါ်လိုက်မိတဲ့ အသံမှာ ဇေဇေဝီ
အလန့်တကြား၊ ပြီးတော့ အားကိုး တကြီး။

"ဟေ"

ကျော်ကြီးရဲ့ ထူးသံဟာ အားပျော့နေသည်။ ။ ဝဝတုတ်တုတ် ထောင်
ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ကျော်ကြီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အကြီးကြီးဟာ ခံစားချ
က် တစ်ခုခုကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ မသယ်နိုင်သလို ပျော့တိပျော့ဖတ် အား

ကုန်နေသလို သဏ္ဌာန်မျိုးဖြစ်သည်။ ။

အုပ်စောသည် ခေါင်းထဲ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိကာ အစတစ်စ ဆွဲထုတ်လို့ မရသလို ယောင်ပေပေ ကြီး ဖြစ်နေရာမှ နှုတ်က ပြောမိပြောရာ...

"ဒေါ်ကြည်...ခင်ဗျား ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးက သောက်နေရပြန်ပြီ၊ ခင်ဗျားအဆုတ်က ဒီလောက် မကောင်းနေတာ၊ ဒီလောက် ရင်ကျပ်ပန်းနာလည်း ထနေတာ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ကျုပ်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတာနဲ့"

ဒေါ်ကြည်သည် ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို ထပ်ဖွာကာ သူ့မျက်ဝန်းတစ်ဝိုက်ကို လက်ခုံနှင့် ပွတ်သုတ်လိုက်ပါသည်။ ။ ဒေါ်ကြည် မျက်ရည်ကျနေတာ။ သူသည် တဲထောင့်မှာ ကပ်ကပ်နေသည့် မိဆုံကို ထပ်ကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။ ။ မိဆုံသည် သူ့ရဲ့ ပြုံးဝိုင်းတဲ့ မျက်ဝန်းကြီးများ နှင့် အုပ်စောကို ရွံ့ကြောက်ကြောက် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ခေါင်းကိုငုံပြီး တစ်ဖက်လှည့် မျက်ရည်သုတ်နေပြန် သည်။ ။

အုပ်စောသည် ခေါင်းတစ်ခုလုံး ကြီးမားထူထဲလာကာ ထိုခေါင်းကို တင်းပုတ်ကြီးကြီးနှင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆက်ကာ ဆက်ကာ ထုနေတာ ခံရသလို အုံ့ခနဲ ထုံခနဲ ဖြစ်နေရင်း တစ်ကိုယ်လုံး အိုက်စပ်ပြီး ချွေးတွေပြန်လာပါသည်။ ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဒိန်းဒိန်း ဒိန်းဒိန်းနှင့် အန္တရာယ်တစ်ခုရှေ့ ရင်ဆိုင် တွေ့နေရသလို တလှုပ်လှုပ် ချောက်ချားပူထူရင်း သူထရပ်ကာ တဲကလေးအပြင်ဘက် ဒီယီးဒီယိုင် ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

တဲလေးရဲ့ တံခါးပေါက်ဝဟာ သူ့အရပ်နှင့် မလွတ်သာ လွတ်သာ ဖြစ်နေ၍ နဖူးကို အပေါက်ဝ နဖူးစည်းတန်းနှင့် ဒိန်းခနဲ တစ်ချက်ဆောင့်လိုက်မိပါသေးသည်။ ။ အုပ်စောသည် ကျော်ကျော်ဟန် ရှေ့၌ ရပ်ကာ စကားစဖို့ အားယူလိုက်ပြီးမှ ...

"ကျော်ကြီး"

"အေး"

"ငါ...ညက"

"အေး"

"ဘာအေးလဲ"

"ကျွတ်...ငါလည်း အိပ်ပျော်သွားတယ်ကွာ"

"မင်း ဘယ်မှာ အိပ်လဲ"

"ဒါ ဒီလှေကားအတက် ကပြင်လေးရဲ့ ခြေနင်းပတ်ကြီးမှာ ပဲ အိပ်ပျော်သွားတာ၊ တောက်... ငါ့အပြစ်တွေလည်း အများကြီးပါတယ် အုပ်စောရာ"

အပြစ်...။

သူ့အပြစ်တွေလည်း အများကြီးပါတယ်တဲ့ ။ ဒါဖြင့် ကိုယ့်အပြစ်တွေကတော့ ဒီထက်ကို ဆိုးတာပေါ့။ သူသည် တဲကလေးဘက် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်မိကာ အားလုံးကို ရေရေရာရာ သိလိုက်ပါပြီ။ သူ အားလုံးကို မှတ်မိပါသည် ။ တဲကလေးက ငြိမ်သက်နေကာ တဲပေါ်က လူနှစ်ဦးကလည်း ငြိမ်သက်နေသည် ။

ပူပူဆူဆူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဘယ်သူမှ မရှိ။

အုပ်စောသည် ဖိနပ်မပါတဲ့ ခြေထောက်ဖျားနှင့် တဲလေးရှေ့ မြေပြင်ပေါ် ခြေမထိပ်ဦးနှင့်ထိုး ကာ ကြက်ခြေခတ် တစ်ခုကို အမှတ်မဲ့ ခြစ်ဆွဲလိုက်မိပါသည် ။ သွားပြီ။ သူ့ကမ္ဘာ ပြိုပျက်ပြီ ထင်ပါ ရဲ့ ။ သူ့ခံစားချက်မှာ ပြင်းထန်လွန်း၍ ဟု နံကာ သူတစ်ကိုယ်လုံး ဘာမှ မဖြေ

စံသလို ပေါ့ပါးအေးစက် နေသည် ။

စိတ်တိုခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ယူကျုံးမရခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ မွန်းကျပ်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း . . . ရှက်ခြင်း . . . ။ အို . . . မဆုံးနိုင်တော့ပါဘူး။ သူ ဘာတွေ ခံစားနေရတယ် ပြောပြရရင် မဆုံးတော့ ပါဘူး။ ခဏနေသော် သူသည် သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩစက်ဆုပ်လာသည် ။

သူ ဒီလောက်တောင် ဆိုးဝါးတဲ့ အမှုကြီးတစ်ခု ကျူးလွန်ကျော်မြောက်ခဲ့ပြီးပါလျက် ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် သွေးအေးငြိမ်သက်နေသလဲ။ မိဆုံဟာ ဆောင်းမဟုတ်ဘဲ မျက်နှာမဲ့ ဆင်းရဲသမအောက်တန်းလွှာက မိန်းကလေးမို့လို့ လား။

ဆောင်းလို ဆွေကြီးမျိုးကြီး ကြွယ်ဝချမ်းသာ အဆင့်မြင့် ပညာတတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ကို ခုလို အပြစ်ကျူးလွန်မိလျှင် သူ ဒီလောက် သွေးအေးငြိမ်သက်နေပါ့မလား။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ အတော်စက်ဆုပ် ရွံရှာကာ ဒေါသတကြီး ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်လျက် လှစ်ခနဲ လှုပ်ရှားလိုက်မိ သည် ။

"ဟေ့ကောင် . . .ဟေ့ကောင် . . .အုပ်စော၊ ဟေ့ကောင်"

အုပ်စောသည် တဲလေးရှေ့က လိမ်ခြောက်ခြောက် ဒန့်သလွန်ပင်စည်တွင် သူ့ခေါင်းကိုလည်း ကောင်း၊ လက်သီးချက်တို့ ကိုလည်းကောင်း အဆက်မပြတ် ထိုးသွင်းဆောင့်တိုက်နေမိသည် ။

"ဆရာ . . .ဆရာ . . .မလုပ်ပါနဲ့ တော်၊ မလုပ်ပါနဲ့ တော်"

ခုမှ ပဲ ဒေါ်ကြည် ထံကလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အပြုအမူရော အသံတွေပါ ထွက်ပေါ်လာကာ အိမ်ပေါ်မှ မိဆုံထံကလည်း ငိုရှိုက်သံ ထွက်လာပါသည် ။

"ဟေ့ကောင်၊ တော်ကွာ၊ ဒါ ဒီလိုလုပ်လို့ ပြီးမသွားဘူးကွာ၊ မင်း အသားနာရုံပဲ၊ ဝဋ်ကြွေး ပါ လာပြီး ဖြစ်ကြတာပါ။ မင်းမှာ ယုတ်မာဖို့ အကြံအစည် အစီအစဉ် မရှိတာ အားလုံးသိပါတယ်"

အုပ်စောသည် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေစိုလူးကာ ဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲနဲ့ လက်နှစ်ဖက် တွဲလောင်းကျ ငိုငင်ရပ်နေလိုက်ရင်း...

"သွားပြီ...ကျော်ကြီး၊ သွားပြီကွာ"

ကျော်ကျော်ဟန်လည်း သူ့ကို ဘာမှ သိပ်မနှစ်သိမ့်နိုင်။ အရက်သောက်ဖြစ်ဖို့ စဆွယ်မိတဲ့ သူ့အဖြစ် ကျော်ကျော်ဟန်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေရပါသည်။

"ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ အုပ်စော"

ဒေါ်ကြည်နှင့် မိဆုံ သားအမိကို "ကဲ...ကျွန်တော်တို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်"ဆိုပြီး ဖုတ်ဖတ်ခါ ကြော့ကော့ထွက်သွားလို့ မရဘူးဆိုတာ သူသိသော်လည်း လောလောဆယ် သူတကယ်ကို အလုပ်ချင် ဆုံးကား လှစ်ခနဲ ရန်ကုန်ကို အပြေးပြန်လိုက်ချင်တော့တဲ့ ဆန္ဒပင်ဖြစ်သည်။

"ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ငါလည်း မသိတော့ဘူး၊ ဒေါ်ကြည်က ဘယ်အချိန်က ရောက်လာ သလဲ"

"လေးနာရီခွဲ ငါးနာရီလောက် ထင်တယ်၊ ရောင်နီလာခါနီးပဲ"

"သူလာတော့ မင်း နီးနေလို့ လား"

"အေး...ငါ သုံးနာရီထိုးကတည်းက ပြန်နီးနေတာ၊ ပြန်အိပ်လို့ မရတော့တာနဲ့ ဒီမှာ ထိုင်နေတာပဲကွာ"

"ဟိုကောင်မလေးကကော...ဘာပြောလဲ"

"သူ ဘာမှ မပြောဘူး"

ကျော်ကျော်ဟန်က ခေါင်းကို ကုတ်ဖွလိုက်ရင်း...

"ငါ အိပ်ပျော်တော့ပဲ တစ်နာရီခွဲ၊ နှစ်နာရီထိုးလုပြီလေ၊ မင်းက မအိပ်သေးဘဲ ကျန်နေတာ လေ၊ မှတ်မိလား"

"အေး"

"ငါနိုးလာတာ ကောင်မလေး အော်သံ ငိုသံတွေကြောင့်ပဲ အုပ်စော၊ သူ အကျယ်ကြီးတော့ မအော်ဟစ်ရှာပါဘူး၊ ကျိတ်ပြီးတော့ပဲ"

"တောက်...ငါ...ငါ...ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲကွာ"

"အေးကွာ...ငါလည်း အသံတွေကြောင့် နိုးလာ၊ ဇေဝဇဝါဖြစ်နေတုန်း အခြေအနေကို ရိပ်မိ တော့ မင်းကို အပြင်ကနေ အော်သေးတယ်၊ ဟေ့ကောင် အုပ်စော အုပ်စောနဲ့ အော်လို့ မရတော့ ငါ အထဲပြေးဝင်ချလာတယ်"

"ဘုရား...ဘုရား၊ ငါ့ကိုယ့်ငါ အဲဒီလိုဖြစ်မယ်လို့ လုံးဝမထင်လောက် အောင်ပဲကွာ၊ ကံကြမ္မာ က ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ဒဏ်ခတ်ရတာလဲ၊ ကောင်မလေးလည်း သနားပါတယ်၊ ငါ ဘယ်လိုမျက်နှာကြည့်ရမလဲကွာ၊ ပြဿနာပဲကွာ"

"အဘွားကြီးခမျာလည်း သနားစရာပဲ၊ သူ့သမီး ငိုနေတော့ သူမေးကြည့်ပြီး အကြောင်းစုံ လည်း သိရော၊ လက်မှိုငြချနေတော့တာပဲ၊ တစ်စက်လေးမှ ကြမ်းလား ရမ်းလား၊ မင်းကို အပြစ်တင် ပြောဆိုလားလည်း မရှိဘူး၊ သူ ညက ဒီမှာ မရှိတာကိုပဲ သူ့ကိုယ်သူ ပြစ်တင်ပုံချပြီး ရေရွတ်နေတာပဲ၊ သူ့သမီးကိုတောင် ညည်းကလည်း ဒီလောက် ငိုမနေနဲ့အေ၊ ဟိုကနိုးလာရင်တော့ ခေါင်းမီးတောက် တော့မှာ ပဲဆိုပြီး"

တိတ်ခိုင်းတယ်၊ မင်းကိုတော့ ပြစ်တင်စကား မပြောရှာဘူး"

"ကျွတ်. . .မင်းကလည်း ကွာ၊ ငါ့ကို သိသိချင်း ခြေထောက်နဲ့ ဆောင့်ကန်ပြီး အတင်းနှိုးလိုက် ပါတော့လား"

"ငါသိတော့ နောက်ကျနေပါပြီ အုပ်စောရာ၊ ဒါတောင် မင်းကို ငါနှိုး ပါသေးတယ်၊ မင်းက ဘယ်လိုမှ နှိုးမရဘူး၊ ငါ့ကိုတောင် ပြန်ဆောင့်တွန်း ထုတ်လိုက်သေးတယ်၊ ပြီးတော့ အိပ်ပျော်သွား ရော"

"သွားပြီ ကျော်ကြီး၊ ငါ့ဘဝမှာ ဘယ်လိုမှ ဖျက်မရမယ့် အမည်းကွက်ကြီး ဖြစ်သွားပြီ၊ ပြီးတော့ ငါ့လူနာ ဒေါ်ကြည်ရဲ့ သမီးကိုမှ ကွာ၊ ငါ စော်ကားမိတဲ့ ကောင်၊ လူယုတ်မာဖြစ်ပြီ"

"ဒီတိုင်း နေလို့ မဖြစ်ဘူး အုပ်စော၊ တစ်ခုခု ဖြေရှင်းဖို့ ကြံဦး၊ မင်းအနေနဲ့ လည်း မထွေးနိုင် မအန်နိုင် မမျိုနိုင်အဖြစ်ပဲ၊ တောက်. . . ညကမှ အရေးထဲ ဒီကားကလည်း ဒီနားလာပျက်ရတယ်လို့ ကွာ၊ ဒီလိုကိုဖြစ်ဖို့ ဖန်လာတာကွ"

ဒီနေရာကလေးက ရန်ကုန်နဲ့ ပဲခူးအကြားက တစ်နေရာလို့ သာ အကြမ်းဖျင်း ဆိုကြပါစို့ရဲ့ ။ အနီးအနားက မြို့နယ်ဆေးရုံမှာ အုပ်စောတာဝန်ကျနေခဲ့တာ ကြာပြီ။ မြို့ထဲပိုင်းက လူတွေရော ရွာနီးချုပ်စပ်က လူတွေရော အုပ်စောကို သိကျွမ်းခင်မင်လေးစား အားကိုးကြပါသည် ။

ဒေါ်ကြည်ဟာ သူ့လူနာ။ ရင်ကျပ်ပန်းနာ ရောဂါသည် ။ အမောဖောက်ကာ အနီးဆုံး မြို့နယ် ဆေးရုံဆီ ရောက်လာတတ်တိုင်း အုပ်စော ဂရုစိုက် ကုသပေးခဲ့သည် ချည်းပင်။ မိဆုံကို ဒေါ်ကြည် သမီးအဖြစ် သိနေသော်လည်း ကျန်းမာရေးကိစ္စ ဆေးဝါးကိစ္စ ပြောဟယ် ဆိုဟယ်သာ ရှိဖူးလျက် တရင်းတနှီးလည်း နေခဲ့တာမဟုတ်။ သူ့စိတ်ကူးထဲလည်း ဘယ်ချောင်ကြား၊ ဘယ်ထောင့်ကိုမှ မတော်တဆလေးတောင် ဝင်ရောက်

ကပ်ငြိမနေခဲ့။

ဒေါ်ကြည် သမီးဆိုတာထက် နည်းနည်းမှ ပိုပြီး သိသိမှတ်မှတ် ဂရုပြုပြု မရှိခဲ့။ သူတို့ သားအမိကတော့ အုပ်စောကို ဆရာ ဆရာနှင့် တရိုတကျိုး ရှိကြသည်။ မြို့ဈေးလေးထိ လာပြီး ခြံထဲ က ဟင်းသီးဟင်းရွက်လေး ရောင်းလိုက်၊ ပဲမြစ်ပြုတ်လေးရောင်းလိုက်၊ ကန်စွန်းဥပြုတ်လေး ရောင်း လိုက်၊ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု တိုတိုထွာထွာ ရှာကြံရောင်းချ စားသောက်နေရသည့် ဆင်းဆင်းရဲရဲ သားအမိမှန်းသိတော့ သူကလည်း ကရုဏာသက်စွာ တချို့ ဒေါ်ကြည်မဝယ်နိုင်တဲ့ ဆေးတွေကို တောင် အလကား လက်ဆောင်အဖြစ် ဝယ်ခြမ်းပေးခဲ့ဖူးပါသည်။

သူ့ဘက်ကတော့ သူ တတ်နိုင်သလောက် ဘောင်ထဲက အခက်အခဲမရှိ ကူညီလှူဒါန်းတာမျိုး ဖြစ်ပေမဲ့ ဒေါ်ကြည်တို့ သားအမိဘက်ကတော့ မဟာကျေးဇူးရှင်ကြီးအဖြစ် သူ့ကို သဘောထားတာ သူသိသည်။ တစ်ခါတလေများ သူတို့ ခြံထဲ မှိုရလို့ ဆိုပြီး မှိုဟင်းလေး တစ်ခွက် လောက်ကို သူတို့ ရွာ လေးကနေ ဆေးရုံအထိ မနည်းမနောခရီး လမ်းလျှောက် လာပြီး လာပို့တတ်ပါသေးသည်။

ဒေါ်ကြည်တို့ ရွာလေးဟာ မြို့အလွန် ခပ်လှမ်းလှမ်းရွာဆိုပေမဲ့ တစ်စုတစ်စည်း စည်းရုံးခတ် အိမ်ခြေနီးတဲ့ ရွာလို့ လည်း မဟုတ်။ ဟိုတစ်အိမ် ဒီတစ်အိမ် ဝေးဝေးလှမ်းလှမ်း ဆောက်ထားကြတဲ့ အိမ်လေးတွေထဲ ဒေါ်ကြည်တို့ သားအမိက သူများ မနေချင်တဲ့ နေရာ အစွန်အဖျား။

ဒေါ်ကြည်တို့ အိမ်ကိုလည်း ဒေါ်ကြည်ကို လူနာလာကြည့်ရင်း သူ နှစ်ခေါက် သုံးခေါက် လောက် ရောက်ဖူးပါသည်။ သူလာလျှင် ပျာပျာသလဲ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချေးငှားပြေးလွှားကာ ကျွေးမွေးဧည့်ခံမြဲ။ သူကလည်း စားတဲ့ အခါစား မစားတဲ့ အခါလည်း မစားဖြစ်။

ဒါထက်ပိုတဲ့ ဆက်ဆံရေး မရှိခဲ့။

ခုတော့ အုပ်စော ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျတယ်လို့ ပြောရမလား။ ဒေါ်ကြည်တို့ သားအမိ ကံဆိုး မိုးမှောင် ကျတယ်လို့ ပြောရမလား။ ရန်ကုန်သို့ အုပ်စော ပြန်လျှောက်ထားခဲ့သည် ။ လျှောက်ထား တာက ရတော့မယ့် အနေအထား ဖြစ်ချိန်မှာ အုပ်စော မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ လည်း စီစဉ်ကြတာ အချိန် ကွက်တိပင်။

အုပ်စောက မင်္ဂလာဆောင်အတွက်ပါ ခွင့်ရက်ကြိုယူကာ ရန်ကုန်ကို ပြန်ဖို့ ရှိသည် ။ အုပ်စော ရဲ့ ပို့စတင်နေရာကို ဝင်လာမည့်သူက အုပ်စောရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာ ကျော်ကျော် ဟန်ဖြစ်ပါသည် ။

ဒီတော့ သူတို့ ဖုန်းချင်းချိန်းဆိုပြီး ကျော်ကျော်ဟန်က အုပ်စော မပြန်ခင် တစ်ရက်မှာ ဒီကို လာခဲ့သည် ။ ဆေးရုံအခြေအနေ ကြည့်ရှုပြီး အုပ်စောကလည်း တချို့တလေနှင့် မိတ်ဆက်ပေး ပြုပေး နှင့် မနေ့ညက တော့ သူတို့ ရန်ကုန်ကို ပြန်လာကြဖို့ ဖြစ်ပါသည် ။

သူတို့ ကိုကလည်း အေးအေးဆေးဆေးပဲရယ်လို့ . . .မိုးချုပ်မှ ထွက်လာကြသည် ။ ဒါ့အပြင် ကျော်ကျော်ဟန်က မြို့ထဲက ဝီစကီတစ်ပုလင်း ဝယ်လာသေးတဲ့ အပြင် အုပ်စောရဲ့ လူနာ မိတ်ဆွေ တစ်ဦး လက်ဆောင်ပေးလိုက်တဲ့ ဓနီရည်ကို ပလတ်စတစ်ဆီပုံးနှင့် တစ်ပုံးကြီး ထည့်လာခဲ့သေး သည် ။ သူတို့ အကြံအစည်က ထောက်ကြန့်နားက သူတို့ သဘောကျတဲ့ တဲအရက်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ကိုဝင်ပြီး ပါလာတာ သောက်ကြမည်။ အဲဒီဆိုင်ကရတဲ့ ဖားကြော်၊ ကြွက်ကြော်၊ မြွေသား၊ ဖုတ်သား စတဲ့ ပေါက်ကရ အစားအစာတွေကို ကျော်ကျော်ဟန်က အတော်ကြိုက်လေသည် ။

မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ဆယ်ရက်ပဲ လိုတော့တဲ့ သတို့ သားလောင်း အုပ်စောကို တခြားသူငယ်ချင်း တွေနဲ့ အတူ ဘက်ချလာနိုင် မလုပ်ခင် သူ့ကို အရင်ဆုံး တိုက်ရမည်လို့ ပူဆာတောင်းဆိုထားတာပင်။

ခွင့်နဲ့ အတူ တစ်ပါတည်း ပြောင်းရွှေ့တော့မည့် အုပ်စောက ဆေးရုံက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဝန်ထမ်းများကို ညနေမှာ အကျွေးအမွေးနှင့် နှုတ်ဆက်ပွဲလုပ်ရင်း အချိန်နောက်ကျသွားတဲ့ အတွက် ထွက်လာချိန် နောက်ကျခဲ့တဲ့ အပြင် လမ်းမှာ ကားထဲက တိုင်မင်ဘဲလ်ထ်ပြတ်၍ ကားက လုံးဝ ထိုးရပ်သွားတော့ ဘယ်လိုမှ ခရီးဆက်မရ။

မြို့ဘက်ပဲ နီးတာမို့ မြို့ထဲက အုပ်စောနှင့်ခင်တဲ့ ဝပ်ရှောပ်တစ်ခုကို ဖုန်းဆက်ကာ ကားလာ ဆွဲယူဖို့ သူတို့ ခေါ်လိုက်သည်။ စားသောက်စရာ မြည်းစရာ တချို့ ဝယ်လာဖို့ တောင် မှာ လိုက်၍ ပါလာ ပါသေးတယ်။ ကားလာဆွဲယူသွားတဲ့ အခါ ကားပေါ်က အထုပ်အပိုးတွေပါ သူတို့ ချပြီး ကားပျက်တဲ့ နေရာနှင့် အလွန်နီးတဲ့ ဒေါ်ကြည်ရဲ့ တဲကလေးကို သူတို့ စတည်းချဖို့ လာလိုက်ကြတာဟာ ဆုံးဖြတ် ချက် မှားခဲ့လေပြီ။

ကားကိုလည်း နံနက်မိုးအလင်းမှာ ရအောင်မှာ ထားတာမို့ မနက်ကျ ကားလာပို့မှ ပဲ ပြန်ကြ တော့မည်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ။ ဒေါ်ကြည့် အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ ပဲ ထိုညအတွက် စားရင်း သောက်ရင်း အချိန်ဖြုန်းမည်ရယ်လို့ အင်မတန်မှ သောက်ချင်နေတဲ့ ကျော်ကျော်ဟန်ကို အလိုလိုက် ဆုံးဖြတ်လိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။

တဲရောက်တော့ ဒေါ်ကြည်က မရှိ။ သူတို့ ကို မိဆုံကပဲ ဆီးကြိုခဲ့သည်။

"အမေက ရွာထဲက မနီမ ဗိုက်နာလို့ ဒီညများ မွေးမလားလို့ ကူစောင့်ပေးဖို့ သွားအိပ်တယ် ဆရာ"

"ဟဲ့...ဆေးရုံသွားမမွေးဘူးလား"

"ဝမ်းဆွဲဆရာမတော့ ခေါ်ထားတယ် ပြောတယ်ရှင်"

"အေး...ဒါဖြင့်လည်း တော်သေးတာပေါ့၊ နင်တစ်ယောက်တည်းဆို တော့ ဖြစ်ရဲ့ လား"

"ဖြစ်တယ်ရှင်၊ ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိဘူး၊ ဒီနား လူဆိုး သူခိုး လာရိုးမရှိပါဘူး ဆရာရဲ့ ၊ မိဆုံမှာ လည်း ဓားရှိပါတယ်"

"ဒါဖြင့် ငါတို့ နင့်အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်မှာ ဒီညအိပ်လို့ ရမလား၊ အိပ်ဖြစ် မယ်တောင် သိပ်မထင်ပါ ဘူး၊ စားရင်းသောက်ရင်း မိုးလင်းမယ် ထင် တာပါပဲ၊ မနက်ကျ ကားပြင်ထားတာ လာပို့မှ ငါတို့ သွားလို့ ရမှာ "

"ရပါတယ် ဆရာ"

"ရရဲ့ လား"

"ရပါတယ် ဆရာရဲ့ ၊ တဲပေါ်တက်အိပ်လည်း ရပါတယ်"

အရိုးခံ အပတုံး ရွာသူမကလေးသည် ယောက်ျားနှစ်ယောက် သူတဲမှာ အိပ်ဖို့ ကိစ္စကို အရံအထိတ် လုံးလုံးမရှိ။ သူတို့ အားကိုးတဲ့ ဆ ရာဝန်ကို လေးစားယုံကြည်မှုလည်း ပါပေမည်။ ပူဇော် ကန်တော့ရမည့် ဘုန်းကြီးများ ကြွလာသလိုမျိုး ပျာပျာသလဲ တရိတသေ ဆီးကြိုဝတ်ပြု တာ ဖြစ်သည် ။

အသက်နှစ်ဆယ်ရွယ် မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ တဲမှာ ငါတို့ နင့်အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ် မှာ ဒီညအိပ်လို့ ရမလားလို့ အလွယ်တကူ ရဲရဲ ဝံ့ဝံ့ အားမနာမိဘဲ ပြောထွက်တာကိုက အုပ်စောရဲ့ မသိစိတ်ထဲ ဒီကော င်မလေးအပေါ် လေးစားသောစိတ်နှင့် ထည့်တွက်မိခြင်း မပြုမိတာမျိုးပ င်တည်း။

ကျော်ကျော်ဟန်ကမှ အားနာနေသေးသည်။ ။ အုပ်စောကတော့ ကိုယ်ကုပေးနေတဲ့ ကိုယ်ပြော နိုင် ဆိုနိုင်ရှိတဲ့ ဒေါ်ကြည်ရဲ့ တောင်မှ သမီးတော်နေသေးတဲ့ မိဆုံကို ကိုယ့်တပည့်လက်အောက်ငယ် သားလောက်တောင်မှ စိတ်ထဲ အဟန့်မရှိတာလည်း အမှန်တည်း။

မီးကလည်း မရှိ။ ဒီဇယ်မီးခွက်တစ်ခွက်နှင့် ဖယောင်းတိုင်ကို တွေ့ရသလောက် ကောက်ကက် ထွန်းပေးရှာတဲ့ မိဆုံသည် လူဆိုး သူခိုးမရှိဘူးဆိုတဲ့ နေရာမှာ လောလောဆယ် သူ့အိမ်ပေါ် ရောက်နေသူကိုက လူဆိုးအဖြစ် ပြောင်းသွားလိမ့်မယ်လို့ နည်းနည်းမှ ရိပ်မိဟန် မတူ။ ထင်ဝံ့ဟန် မရှိ။

"ဟဲ့ကောင်မလေး၊ ပန်းကန်လေး ဘာလေးရှိရင် ပေးစမ်းဟာ၊ ငါတို့စားစရာ ထည့်ရ အောင်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ မိဆုံကို ပေးလိုက်ပါလား ဆရာ၊ တစ်ခါတည်း ထည့်ခဲ့မယ်"

"အေး. . .ရော၊ နင့်ဖို့ နည်းနည်းခွဲယူလိုက်၊ နင်လည်း စားပေါ့"

"မိဆုံ ထမင်းစားပြီးပြီ ဆရာ"

"စားပြီးလည်း ထပ်စားပေါ့၊ မြို့ထဲက တရုတ်ဆိုင်က ဝယ်လာတာတွေ၊ အများကြီးပါတာ၊ နင် နည်းနည်းခွဲယူချည်. . .သွား"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"

မွေးကြိုင်နေတဲ့ တရုတ်ဟင်းလျာတွေကို သူပါကပ်စားရမည့်အတွက် မိဆုံခမျာ ပြီးဖြဖြနှင့် ပိုတောင် သွက်လက်တက်ကြွသွားပါသည်။ ။ ဒန်ပန်းကန်၊ ကြွေရည်သုတ်ပန်းကန် ခပ်ဟောင်းဟောင်း လေးတွေနှင့် တစ်ပန်းကန်ပြီး တစ်ပန်းကန် ပြင်ဆင်လာချသည်။ ။

"ဟ...အများကြီးပဲ၊ နင် ယူဦး"

"ယူပြီးပြီ ဆရာ"

"တစ်မျိုးနည်းနည်း အကုန်ယူလေ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဖန်ခွက်ရှိလား"

"မရှိဘူး ဆရာ၊ ကော်ရေခွက်ပဲရှိတယ်"

"အဲဒါပဲ ယူခဲ့၊ နှစ်ခွက်ယူခဲ့"

မိဆုံသည် လိုတာယူပေးရင်း သူပါ ပျော်နေသယောင်ယောင်တောင် ရှိပါသည်။ ။ ပြီးလျှင် တဲထောင့်တစ်နေရာမှာ သူ့အတွက် တစ်ပန်းကန်နှင့် လက်နဲ့ ပယ်ပယ်နယ်နယ် နှိုက်ကာ ဝက်နံရိုး ကိုက်လိုက်၊ ဘဲကင်ဖဲ့ လိုက်၊ သူပါ ဇိမ်ကျနေသည်။ ။

"ဟဲ့...ဒီဆရာကိုလည်း မှတ်ထား၊ ငါပြောင်းသွားရင် ငါ့နေရာလာမယ့် ဆရာဝန်၊ နင့်အမေ ကို သူနဲ့ ဆက်ပြရမှာ "

"ဪ...ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ဆရာက ဘယ်တော့ပြောင်းမှာ လဲ"

"ခုပဲ ပြောင်းပြီ"

"ဟင်"

"အခုပဲ ရန်ကုန် အပြန်လေ၊ တစ်ခါတည်း ပြောင်းပြီ"

"ဒါဖြင့် ဆရာ ပြန်မလာတော့ဘူးပေါ့"

"အေး...မလာတော့ဘူး"

ထိုညသည် အုပ်စောနှင့် မိဆုံ စကားအများ ဆုံးပြောဖြစ်တဲ့ ည။ အရ

င်က မြင်တွေ့နေပေမဲ့ ဒီလောက်ကို ပြောဖြစ်ဆိုဖြစ် မရှိပါ။ ထို့နောက် တော့ အုပ်စောနှင့် ကျော်ကျော်ဟန် သောက်လိုက် စားလိုက် စကားပြောလိုက်။ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေပြော၊ ဘယ်သူ ဘယ်ရောက်နေတာပြော၊ အသိမိတ်ဆွေတွေ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ သတင်းတွေ အဖြစ်အပျက်တွေ ရောက်တတ်ရာရာ...။

မိဆုံကို ရေပေးဦး၊ ဇွန်းပေးဦး၊ ငရုတ်သီးစိမ်းရှိလား၊ ငံပြာရည်ရှိလားနှင့် တစ်ချက် တစ်ချက် လိုတာလှည့်ခိုင်းပြီး သူတို့ စကားဝိုင်းသာ သူတို့ စိတ်ဝင်စားလျက်။ မိဆုံဆိုတာဟာလည်း လူပျို ဆရာဝန်နှစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လိုမှ အရေးထားစရာ၊ ဂရုစိုက်စရာ ထည့်တွက်စရာ မရှိတဲ့ စုတ်စုတ်နပ်နပ် ရွာသူမလေးမို့ သူတို့ နေရကျဉ်းကျပ်တာမျိုး ရှိုးတိုးရှန့်တန့်မျိုးလည်း တစ်စက်မှ ကို မရှိပေ။

မိဆုံသည် အသားကလေးကတော့ လတ်တတ်တတ်ရှိကာ မျက်လုံးပြူးဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ကျန်တာ တစ်စက်မှ လှတယ်မပြောနိုင်သည့် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ခြေဆံလက်ဆံတွေက အဆစ်အဖု မလှမပ နှင့် ကြမ်းတမ်းခက်တရော်ရှိကာ ပါးပြင်ပေါ်မှာ လည်း တင်းတိတ်အကွက် အစက်နည်းနည်းပါးပါး ရှိသည်။ သွားတွေက ကျဲတဲတဲ။ နှာခေါင်းက လည်း ပြားတဲ့ ဘက်ရောက်ကာ ကိုယ်ခန္ဓာ ဖွဲ့စည်းပုံက လည်း ကောက်ကြောင်းရယ်လို့ မရှိ။ အဖြောင့်တိုက်နှင့် နုနနဲ့နဲ့လည်း မရှိပေ။

ကျစ်ဆံမြီး ကျစ်ထားတဲ့ ဆံပင်ကို ပြန်ခေါက်တင်ပြီး ညှပ်ထားကာ နဖူးပေါ် ညှပ်ချထားတဲ့ ရှေ့ဆံယဉ်တွေက ကိုယ့်ဟာကိုယ်ညှပ်၍ အချိုးမကျ တိုတက်နေသေးကာ ရုပ်က ကြောင်တက်တက် ရုပ်မျိုးဖြစ်သည်။ ရွက်ကြမ်းရေကျိုဆိုတာထက် နိမ့်ပါးသေးပြီး အင်္ကျီလုံချည်ကလည်း စုတ်တီးစုတ် ဖတ်။ သူ့ကိုယ်က အနံ့အသက်ကလည်း ဖြတ်သွား ဖြတ်လာ

တွင် ဆီချေးစော်လိုလို ချွေးလှောင်နံ့လို လို ဗမာဆေးနံ့လိုလို ရောပြွန်း အောက်သက်သက် ဖြစ်နေတဲ့ အနံ့မျိုး။

မညာမတာ ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ အုပ်စောတို့ အိမ်က အိမ်မှာ ခိုင်းဖို့ ခေါ်ထားတဲ့ အိမ်ဖော် ကလေးများ ပင် မိဆုံထက် သပ်ရပ်ဖြူစင် ကြည့်ကောင်းပါသေးသည် ။ သန့်ပြန့်ပြီး ရုပ်ထွက်ပါသေး သည် ။ မိဆုံ ကား ဘယ်လိုမှ စိတ်အတွင်းကပင် မပြစ်မှားလောက်သော ခပ်ရိုးရိုး ပုံ တုံးပုံကြမ်း ကလေးပင် ဖြစ်သည် ။

အဲဒီ မိဆုံကို. . .။

အဲဒီ မိဆုံကိုမှ သူ အရက်ကြောင့် လူစိတ်ကင်းပျောက်ကာ ကိုယ်ဘာ လုပ်လို့ လုပ်မှန်းမသိ ကျူးကျော်ဖြစ်ပျက်မိလေပြီ။

သူဟာ မိန်းမကိစ္စ ထူး၍ စိတ်ပါလှတဲ့ လူစားလည်း မဟုတ်။ သာမန် လူတစ်ယောက်သာပင်။ သူ့သိက္ခာနဲ့ သူ တည်တည်တံ့တံ့ တစ်သက်လုံး နေခဲ့တဲ့ ယောက်ျား။ ခုတော့ သွားပြီ။

အရက်မသောက်ဖြစ်တာလည်း ကြာပြီ။ ဘီယာတောင်မှ အပျင်းပြေ တစ်ဘူးလောက် မော့ဖြစ်တာ ရံဖန်ရံခါမှ ။ သောက်ဖို့ လည်း အဖော် ကောင်းမရှိ၍ သူ ကင်းနေတာကြာတော့ သူ့ရဲ့ ရေချိန်ဟာ နှုန်းကျဆင်း နေပါလိမ့်မည်။ အရမ်းကို သူမူးခဲ့တာ အုပ်စော မှတ်မိသည် ။

သူ ငိုက်စိုက်ကျလိုက် ထောင်မတ်လိုက်၊ လုံးလုံးလည်း အိပ်မပျော် သေးဘဲ ဇက်ကျိုးနေတဲ့ အခါ မိဆုံခမျာ ခင်မင်လေးစားတဲ့ စိတ်နှင့် အိမ် ထဲရွှေ့အိပ်ပါလား ဆရာဟု ခေါ်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။ တွဲယူ ခေါ်ဆောင်ပေလိ မ့်မည်။ ဒါကိုလည်း မိဆုံလို မိန်းကလေးဟာ လုံးဝရိုးရိုးသားသား ပြုမူ တာဖြစ်မှာ သူ ယုံကြည်သည် ။

ဖြစ်ချိန်တန်လို့။ ဖြစ်ပွားဖို့ အရပ်ရပ်
အခြေအနေအကြောင်းကြောင်းက တိုက်တွန်းအား ပေးမှုကြောင့် မဖြစ်
သင့်တဲ့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး အမှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီ။

"ကျော်ကြီး၊ သူတို့ မိန်းမသားတွေကို စကားပြောဆိုဖို့ တောင် ငါ
အားနာတယ်ကွာ၊ လမ်းမထွက်ပြီး မင်း ဖုန်းဆက်ပါ၊ လမ်းပေါ်မှာ ဟဲန်း
ဒီဖုန်း လိုင်းဝင်တယ်ကွ"

"ငါ ဘယ်ကို ဆက်ရမလဲ"

"ငါ့အမေကိုဆက်ပြီး လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်လိုက်ပါ ကျော်ကြီး"

"မင်းအမေကို"

"အေး"

"ဖြစ်ပါ့မလားကွာ"

"မဖြစ်လို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကျော်ကြီး၊ ငါလည်း ပူထူနေပြီ၊ ဘာမှ မ
စဉ်းစားတတ်တော့ဘူး၊ သေတောင် သေချင်နေပြီ၊ မေမေ ဆုံးဖြတ်စီစဉ်
တတ်လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ မေမေ့ကို ဒီကျမှ သူတို့ ရှေ့မှာ
ငါရှင်းမပြချင်ဘူး၊ မင်းဖုန်းဆက်ရင်း တစ်ခါတည်း အတိုချုပ်ပြောလိုက်
"

"ဟာကွာ. . ."

"မင်း ဒါတော့ ကူညီကွာ၊ ဖုန်းသွားဆက်ပေးကွာ၊ ငါပစ်လဲချင်နေပြီ။
ငါ့ကို ကိုယ်ချင်းစာပါ ကွာ၊ ငါရှက်လည်း ရှက်၊ ဒေါသလည်း ဖြစ်၊ ဝမ်း
လည်း နည်း၊ အားလည်း နာ၊ ကြောက်လည်း ကြောက်နဲ့ မေမေ့ကို
ဖုန်းပြောဖို့ အားမရှိလို့ ပါ"

"အေးလေ...ငါ ဖုန်းသွားဆက်လိုက်မယ်"

ဟဲန်းဒ်ဖုန်းနှင့် ဆက်လို့ ရတဲ့ နေရာထိ ကျော်ကျော်ဟန် ထွက်ကာ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြန်လာ သည် မှာ အတန်ကြာသည် ။ ထိုအချိန်တွေ မေမေ လာဖို့ စောင့်နေချိန်တွေမှာ အုပ်စောသည် ဒေါ်ကြည် တို့ သားအမိဘက် မလှည့်ဘဲ ကျောခိုင်း၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထိုင်နေမိသည် ။ အချိန်တန် တော့ မေမေ ရောက်ချလာခဲ့ပါသည် ။ လူပိုခေါ်မလာ၊ ကိုယ်တိုင် ကား မောင်းလာတဲ့ မေမေဟာ ကားလမ်းမှ တဲအထိ ခက်ခက်ခဲခဲ လျှောက်ဝင် လာပြီး အုပ်စောရှေ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိသည် နှင့်...

"ဖြန်း...ဖြန်း"

အုပ်စော ပါးနှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန် ညာပြန် အားကုန်လွှဲရိုက်ချလိုက်သည် ။

(၂)

မေမေ . . ။

အုပ်စောရဲ့ မေမေ ဒေါ်နုနုစောသည် အုပ်စောဘဝရဲ့ လုံးဝဥဿုံ ပဲ့ ကိုင်ရှင် ဖြစ်သည် ။ ထိုအဖြစ်ကိုလည်း အုပ်စော ကျေနပ်ခဲ့ပါသည် ။ မေမေနှင့် သူ့ရဲ့ ရင်းနှီးစည်းလုံး ချစ်ခင်လွန်းအား ကြီးမှုမှာ သူ သုံးနှစ်သား အရွယ်တွင် ဖေဖေ ကွယ်လွန်သွားကတည်းက ဖြစ်ပါသည် ။

မေမေသည် သူ့အဖို့ မညှိုးမငယ် လိုလေသေးမရှိရအောင် စီးပွားရေး ကိုလည်း နိုင်နိုင်နင်းနင်း စီမံခန့်ခွဲ လုပ်ကိုင်ကာ ဖေဖေ ရှိစဉ်ကထက်ပင် ပိုပြီး ကြွယ်ဝတောက်ပလာအောင် အရည်အချင်း ရှိခဲ့ သည် ။ သားဖြစ်သူ အုပ်စောရဲ့ ပညာရေးကိုလည်း မလစ်ဟင်းစေခဲ့။ ကျောင်းစတက်ကတည်းက ဆယ်တန်းဖြေတဲ့ အထိ စာမေးပွဲတိုင်းတွင် မေမေ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ မပါခဲ့ရတာမရှိ။

အိမ်မှာ ကျူရှင်ဆရာမ ခေါ်သင်နေသည့်ကြားက မေမေက အမြဲတမ်း တစ်ထပ် မေးမြန်း ရှင်းလင်း သင်ကြားသေးသည် ။ အတန်းတိုင်း ဆုရခဲ့တဲ့ အုပ်စော ဆယ်တန်းအရောက်တွင် တော့ မေမေဟာ သူကိုယ်တိုင် ဆယ်တန်းပြန်ဖြေမည့်အလား သူပါဝင်ကျက် ဝင်ဆွေးနွေး။

ဆယ်တန်းကို ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးနှင့် အုပ်စော အောင်မြင်တဲ့ အခါ မေမေ ဝမ်းသာကျေနပ် လွန်း၍ မျက်ရည်များ ပင် ကျသည် ။

"သား ဘာလိုင်းယူချင်လဲ၊ ဘာဝါသနာပါလဲ"

"မေမေ ဘာယူစေချင်လဲ"

"သား ဝါသနာပါမှ ကောင်းမယ်လို့ မေမေက ထင်တယ်၊ မေမေ ယူခိုင်းတဲ့ လိုင်းကို သားကြိတ်မှိတ်ပြီး ယူလိုက်ရတာမျိုး မဖြစ်စေချင်တာ"

"မေမေ ယူစေချင်တဲ့ လိုင်းကို သားယူလိုက်ရရင် အဲဒါဟာ ကြိတ်မှိတ်ယူလိုက်ရတာ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သားက ပိုကျေနပ်နေမှာ ၊ မေမေ့ကို သားက အရမ်းချစ်တာ၊ သားဘာသာ စဉ်းစားပြီး ရွေးတဲ့ လိုင်းကို မေမေ သိပ်သဘောမကျရင်သာ သား စိတ်ဆင်းရဲရမှာ "

မေမေသည် သူ့ကိုဖက်၍ မျက်လုံးများ ရွှန်းလက်တောက်ပကာ...

"မေမေက သားကို ဆရာဝန် သိပ်ဖြစ်စေချင်တာပဲ၊ တစ်ချိန်လုံး ရည်မှန်းပျိုးထောင်ခဲ့တာ၊ ဒါကို ရည်ရွယ်ပြီးတော့ပဲ၊ မေမေ့သား ရုပ်ရည်လေးက သန့်ပြန့်ချောမောပါဘိနဲ့ ၊ ဆရာဝန်နဲ့ သိပ်လိုက်မှာ ပဲ၊ ဒေါက်တာအုပ်စောဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကလေး မေမေက အပ်ချင်တာ"

"ဒါဖြင့် ကြိုအပ်ထားလိုက်တော့ မေမေ"

အုပ်စောရဲ့ မေမေဟာ အုပ်စောကို နိုင်နင်းစွာ ကြိုးကိုင်ထားနိုင်သော်လည်း ဇွတ်တရွတ် တင်းမာကန့်ကွက် ချုပ်ချယ်မှုမျိုးတွေ မရှိ။ ဆေးကျောင်းသားဖြစ်နေတဲ့ သူ့သားက ကောင်မလေး တစ်ယောက်ယောက်ကို သဘောကျတယ်ဆိုလျှင် မေမေက ကားမောင်း ကျောင်းကြိုရင်း မသိမသာ လိုက်ကြည့်တတ်သည် ။

"မဆိုးပါဘူး သားရဲ့ ၊ ချစ်စရာလေးပဲ"

အဲဒါဟာ အားလုံးအပေါ် မေမေ့ရဲ့ တူညီသော မှတ်ချက်ဖြစ်သည် ။ အုပ်စောအဖို့ ကောင်မ လေးတွေကို သဘောကျမည်၊ ကြိုက်မည်၊

ဖုန်းပြောမည်၊ တွဲမည်၊ ရည်းစားလို့ ခေါ်နိုင်သည် ဆိုတဲ့ စာရင်းက မနည်းလှခဲ့။ အမေကို ချစ်လှတဲ့ သားကလည်း တစ်ယောက်ယောက်ကို စွဲနေပြီဆိုရင် အမေ့ ကိုပဲ တတွတ်တွတ် ဖွင့်ပြောပြနေတတ်တာ။

"ရွှေသိင်္ဂီက သိပ်လှတာပဲ မေမေရဲ့၊ ဟောဒီနားမှာ မှဲ့လေးနဲ့ "

"ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ချစ်စရာလေးပေါ့ သားရဲ့ "

"ဒါပေမဲ့ သူတို့ မိသားစုက သာမန်ဝန်ထမ်းမိသားစုပဲနော် မေမေ၊ ဝင်ငွေနည်းတော့ သိပ်ကြီး တော့ သူက မပြောင်လက်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လဲ သားရယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ အကျင့်စာရိတ္တတို့၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာတို့ က တန်ဖိုးရှိတာပါ၊ မေမေ့သားက တကယ်ချစ်ရင် ဆင်းဆင်းရဲရဲဆိုလည်း မေမေက သဘောတူပေးမှာ ပါ၊ မေမေတို့ မှာ ပြည့်စုံပြီးသားပဲ၊ ပညာတတ်ပြီး ဣန္ဒြေလေးသာ ရှိပစေ၊ စိတ်ထားလေးသာ ကောင်းပစေ၊ မေမေက တစ်ဦးတည်းသောသားရဲ့ အမေ၊ အမေတစ်ခု သားတစ်ခုဆိုတော့ ချွေးမကို မတည့်တည့်အောင် ပေါင်းမယ့်မေမေပါ သားရဲ့ "

မေမေက သူ မိန်းကလေးတွေ တွဲတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်တော့မှ မတားမြစ်၊ မကန့်ကွက်။ အိမ်ကို အလည်ပါလာရင် ဆီးကြိုနွေးထွေးမြဲ။ သူကသာ ဘယ်သူနဲ့ မှ မမြဲ၊ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အကြိုက်ပြောင်းနေတာ။ အုပ်စော တစ်သက်တာမှာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ နှစ်နှစ်ကာ ကာ ကြာရှည်ကြာများ မစွဲလမ်းဖူးခဲ့။ ဆရာဝန်သာ ဖြစ်သွားသည် ၊ တည်တံ့ခိုင်မာတဲ့ ရည်းစားရယ် လို့ မရှိ။

ဟောက်စ်သက်တမ်းနှင့် ပိုစတင်သက်တမ်းအရ သူ့အသက်ဟာ ခုတော့ သုံးဆယ်ရှိခဲ့ပြီ။ မနှစ်ကလောက်ကတည်းက မေမေက...

"သားရေ. . အုပ်စော၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစားတော့သားရဲ့ ၊ သား အသက်ပဲ သုံးဆယ်ရှိ တော့မယ်၊ အိမ်ထောင်ရက်သား တင့်တင့်တယ် တယ်ကျဖို့ သင့်ပြီ"

"သား လက်ထပ်ချင်တဲ့ သူမှ မရှိသေးတာ"

"မရှိလည်း မေမေက ရှာပေးရတော့မှာ ပဲ၊ အဲဒီကျ ငါ့သား သဘောမ ကျမှာ စိုးလို့ ၊ မေမေ လည်း အသက်ကြီး လာပြီသားရဲ့ ၊ သားကို မယား နဲ့ သားနဲ့ မြင်ချင်သေးတယ်၊ မြေးချီချင်သေး တယ်"

"ဒါဖြင့်လည်း မေမေပဲ ရှာတော့"

"တကယ်ရှာရမယ်ဆိုရင် လက်တစ်ကမ်းထဲမှာ ပဲ ရွေးစရာ သုံးလေး ယောက်တောင်မှ ရှိပါ"

"ရွေး လိုက်လေ"

"မေမေ ရွေးရမှာ မဟုတ်ဘူး လေ၊ သားရွေးရမှာ "

အဲသလိုနှင့် မေမေပြလာတဲ့ မိန်းကလေး သုံးယောက်ထဲမှာ ဆောင်း ဦးခင်ဆိုတဲ့ ကောင်မ လေးကို သူ ဆန်ခါတင်ရွေးဖို့ ဖြစ်လာပါသည် ။ စီး ပွားရေးဘွဲ့ရ၊ ရုပ်ကလေး မှုန်နေအောင်လှကာ လူ တစ်ကိုယ်လုံး ကြော့ ရှင်းသိမ်မွေ့နေလျက် မျက်နှာလေးက တည်တည်အေးအေး။

မိဘတွေကလည်း ချမ်းသာလှကာ ဆွေကောင်း မျိုးကောင်း မိသားစု အသိုက်အဝန်းကောင်း ထဲ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာတဲ့ သူဖြစ်ကာ၊ ချစ်ကြ ကြိုက်ကြသူတွေလည်း များ လှတဲ့ အတွက် မာနက တော့ ခေါင်ခိုက်နေ ပုံရပါသည် ။ ထိုမာနထိပ်ခေါင်ကလေးကို စကားကမ်းလှမ်း နားဖောက် အောင်မြင် ခဲ့တာအတွက် မေမေက သူ့ကိုယ်သူ အလွန်ဂုဏ်ယူလှပါသ ည် ။

ဆောင်းတို့ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးဟာ တည်ကြည်သိမ်မွေ့ခြင်း၊
ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်ခြင်း၊ တရားမျှတခြင်းတို့ နှင့် မျိုးနဲ့ ရိုးနဲ့ ချီကာ ဂုဏ်
သိက္ခာနာမည်တစ်လုံးကို စောင့်ထိန်းကြတဲ့ သူတွေ ချည်းသာ။

ဆောင်းနှင့် စတင်သိကျွမ်းသည် ကစ၍ ဆောင်းကို
သူ့ဘက်ကလည်း တဖြည်းဖြည်း စွဲလမ်း မက်မောမှု တိုးလာကာ
ဆောင်းဘက်ကလည်း တဖြည်းဖြည်း သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ရိပ်များ ပြ
လာခဲ့ ပါသည် ။

တိုတိုဆိုရမယ် ဆိုရင်တော့ ဆောင်းနဲ့ အုပ်စောရဲ့ ဘဝခရီးလမ်းက
မွှေးပျံ့သင်းထုံတဲ့ ပန်းခင်း လမ်း။ သူတို့ ချင်းလည်း တွယ်တာ၊ မိဘဆွေ
မျိုးများ လည်း နှစ်သက်ကြည်ဖြူကာ ဂုဏ်ချင်း ခြပ်ချင်း လည်း တူတူမျှ
မျှ။ သူက ဆောင်းကို တန်ဖိုးထားသလို ဆောင်းကလည်း သူ့အပေါ် အ
ရေးတယူရှိပါ သည် ။ ဒီထက် ပြေလည်တာ ဘာရှိပါသေးလဲ။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်လကတော့ အုပ်စောနှင့် ဆောင်းဦးခင် စေ့စပ်ပြီးစီး
ခဲ့ကာ အုပ်စောက တနင်္ဂနွေ တစ်ရက်လောက်သာ တစ်ပတ်ခြားလော
က် ရန်ကုန်ပြန်တာမို့ မင်္ဂလာပွဲကိစ္စတွေကို မေမေ၊ ဆောင်းရဲ့ အဒေါ်တ
စ်ယောက်နှင့် ဆောင်းတို့ သာ တိုင်တိုင်ပင်ပင် ပြေးပြေးလွှားလွှား စီစဉ်
နေခဲ့ကြ သည် ။

ခုအခြေအနေက မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပဖို့ ရက်ပိုင်းအလို။ ဖိတ်စာတွေလ
ည်း ဝေငြိမ်းပြီးပြီ။ အားလုံး အသင့်အနေအထား။ လက်ထပ်ပြီးလျှင်
ဆောင်းက သူနဲ့ အတူလိုက်ကာ မေမေအိမ်မှာ ပဲ နေမည်။ ဆောင်းက
သူ့အဖေနှင့် အစ်ကိုများ ရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ စာရင်းကိုင်လုပ်သည် ။ သူတို့ အ
စီအစဉ် တွင် အထစ်အငေါ့ရယ်လို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိခဲ့ပေ။

"ကိုအုပ်...နေကောင်းရဲ့ လား"

ဆောင်းရဲ့ အသံက ငိုငဲ့တွေနေတဲ့ အုပ်စောကို တွန်းလှုပ်နှိုးလိုက်သလိုပင်။

"ဟင်"

"ကိုအုပ် နေကောင်းရဲ့ လားလို့ ၊ တစ်မျိုးကြီး ဂူတူတူ ငေါင်တောင်တောင်ကြီး ဖြစ်နေလို့ "

"နေကောင်းပါတယ် ဆောင်းရဲ့ ၊ ကိုယ် ညက စာဖတ်နေတာနဲ့ အိပ်မရဘဲ မျက်စိကြောင် သွားလို့ "

"ဪ...ဟုတ်သားပဲ၊ ကိုအုပ်တို့ စာမေးပွဲဖြေဖို့ နီးပြီလို့ ကိုအုပ်မေမေ ပြောတာပဲ၊ စာတွေ ကျက်နေပြီပေါ့"

ဆောင်းက သူ့အထင်နှင့်သူ ကောက်ချက်ချလိုက်ပါသည် ။ အုပ်စောကလည်း ဘာမှ မဖြေရှင်း ဘဲ နှုတ်ပိတ်၍ ချော်လဲရောထိုင် နေလိုက်သည် ။ သူ အမ်မ်အက်စ်စီ စာမေးပွဲ ဝင်ဖြေဖို့ ရှိသည် ။ အမြဲ တမ်း တောက်လျှောက် စာဖတ်ခဲ့တဲ့ သူ့အတွက် ဘာအခက်အခဲမှ မရှိလှပါ။

ညကတော့ စာမေးပွဲအတွက် စာကျက်တာလည်း မဟုတ်။ လုံးဝအိပ်မရတဲ့ အတွက် နီးရာ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ် ဆွဲဖတ်ကာ မျက်စိကလည်း ကြောင်၊ စာထဲလည်း စိတ်မဝင်စား။ ထိုသို့ သူ အိပ်ရေး ပျက်နေသည်မှာ ခုရက်ပိုင်း ညစဉ်ရက်ဆက်။ သူ့ရဲ့ မျက်လုံးများ ဘေးတစ်ဝိုက်တွင်ပင် ညှိချင်နေပြီ။

"သတို့ သားကလည်း နော် ကြိုးစားလိုက်တာ၊ မင်္ဂလာဆောင်ခါနီး အချိန်တော့ စာခဏ မေ့ထားပါဦး၊ ဟန်းနီးမွန်းပြီးတဲ့ အထိပေါ့၊ အဟင်း ဟင်း"

နောက်ခန်းမှာ ပါလာတဲ့ ဆောင်းရဲ့ မိတ်ကပ်သမားက ဝင်ရောက် ကျီစယ်သည်။ ဆောင်း ပွဲလမ်းသွားရင် အမြဲလိမ်းခြယ်နေကျ မိတ်ကပ် သမားက ဆောင်းနှင့် အလွန်ရင်းနှီးကာ အခု မင်္ဂလာ ပွဲမှာ လည်း သူပဲ ပြင်ဆင်ပါမည်။ ဒီနေ့တော့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲနေ့ ဝတ်ဆင်မည့် စိန်ထည် လက်ဝတ် ရတနာများကို ဆောင်းရဲ့ ကြီးတော် တစ်ဝမ်းကွဲ ကြီးကြီးခင် ထံမှာ ရွေးချယ်ဖို့ အလှပြင်သူပါ ပါလာ တာ။

ဆောင်းရဲ့ ကြီးကြီးက စိန်ရွှေလက်ဝတ်ရတနာဆိုင်ဖွင့်တဲ့ သူမို့ သူ့ ထံမှာ စိန်ထည်လက်ဝတ် ရတနာတွေ ဒီဇိုင်းမျိုးစုံ၊ ပုံဆန်းမျိုးစုံရှိရာ တူ မရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ရတနာဆင်မြန်းပေးမှာ ဖြစ်သည်။ ဝတ်စုံနှင့် လို က်ဖက်ရာရာကို ရွေးချယ်တတ်ဖို့ အလှပြင်သမားကိုပါ ခေါ်လာတာ ဖြစ် သည်။

"ရှေ့ကခြံပဲ ကိုအုပ်"

အုပ်စောက ခြံထဲ ကွေ့ဝင်လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့ရောက်လျှင် ကြို့ဖုန်း ဆက်ထား၍ ကြီးကြီး ခင်တို့ အိမ်သားများ ပျူပျူငှာငှာ ဆီးကြိုကြပါသ ည်။

"လာ...လာ...လာကြ၊ လာ...မောင်အုပ်စော၊ စေ့စပ်တုန်းကထက် ပိန်သွားသလိုပါလား၊ မျက်နှာချောင်နေလားလို့ ၊ နယ်ဆေးရုံမှာ ပင်ပန်း တယ် ထင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီးခင်"

"ဒီနှစ်ရက် သုံးရက် ကောင်းကောင်း အိပ်စားပြီး နားလိုက်ဦးလေ၊ ဆောင်းကိုတော့ ပြော ထားရတယ်၊ တစ်သက် တစ်ကြိမ် ကိုယ့်ဘဝမှာ အလှဆုံးဖြစ်ရမယ့် နေ့ရက်လို့ ၊ မျက်နှာလေး ပြည့် ပြည့်ဖူးဖူးနဲ့ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိအောင် ကောင်းကောင်း အိပ် ကောင်းကောင်း စား၊ ကောင်းကောင်း နားပြီး အိမ်ထဲပဲနေလို့ "

"ဆောင်းက သုံးပေါင်တောင် တက်လာလို့ ကြီးကြီးခင်ရယ်၊ တအားဝိတ်တက်လာမှာ တောင် ကြောက်နေရတယ် ဟင်း . . .ဟင်း"

"ညည်းတို့ က ဝတဲ့ သူတွေမှ မဟုတ်တာ ဆောင်းရယ်၊ သုံးပေါင်လောက် တက်တာ လှရုံပေါ့"

အုပ်စောသည် ထမင်းစား စားပွဲကြီးပေါ် ကြီးကြီးခင် ဖြန့်ခင်းတော့မည့် ရတနာကတ္တီပါ ဘူးတွေ ဘူးတွေဆီ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း အထဲမှာ မနေချင်ဘဲ . . .

"ကိုယ် ခြံထဲ လျှောက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ် ဆောင်း"

"ဟယ် . . .မောင်အုပ်စောလည်း လာကြည့်လေ၊ ကြိုက်ရာရွေး"

အုပ်စောက ကြီးကြီးခင်ကို ပြုံး၍ . . .

"ကျွန်တော် ကြည့်လည်း မကြည့်တတ်ဘူး ကြီးကြီးခင်ရဲ့ ၊ ရွေးတတ်မှာ လည်း မဟုတ်လို့ ပါ၊ ကြီးကြီးခင် ခြံထဲမှာ အပင်တွေချည်းပဲ၊ သိပ်လှတာပဲ၊ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

ဆောင်း ထပ်မတားနိုင်ခင် အုပ်စောက ခြံထဲပြန်ဆင်းလာခဲ့ပါသည် ။ တကယ်တော့ အပင် ကော ဘာကော ညာကော ဒီအချိန်မှာ ဘာမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်သည် ဖြစ်၍ ဘာပင်ကိုမှ ကြည့်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘဲ အိမ်ကြီးကို တစ်ပတ်ပတ်ကာ ဘေးဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့မိသည် ။

သူ့စိတ်တွေ ထွေပြားပျံ့လွင့်လျက်...။

လောကတွင် သူ့ကိုယ်သူ အမုန်းတီးဆုံးအချိန်၊ အရွံရှာဆုံး အချိန် ကား ခုအချိန်ပင် ဖြစ်တော့ သည် ။ တစ်သက်လုံး အပြစ်ကင်းကင်းနေ လာနိုင်ခဲ့တဲ့ အုပ်စောသည် ခုလောလောဆယ်မှာ တော့ သူ့ကိုယ်သူ ငရဲ သားတစ်ယောက်လို ထင်မြင်နေသည် ။

အလွန်ဆိုးဝါးတာပဲ။ အလွန်ကို တရားလက်လွှတ် နိုင်ထက်စီးနင်း မညှာမတာ နိုင်ခဲ့တာပဲ။ အတော်ရှက်ဖို့ ကောင်းကာ ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် စားနဲ့ သာ လှီးပစ်ဖို့ သင့်တော့တာပဲ။

အဲဒီနေ့က မေမေ ရောက်လာတဲ့ နောက်အဖြစ်အပျက်များ တွင် သူ့ ကို တဖြန်းဖြန်းနေအောင် ပါးနှစ်ချက်ဆင့်ရိုက်တာကလွဲပြီး အခြေအ နေဟာ အေးအေးချမ်းချမ်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင်။ သူ့ကို ရိုက်ချလိုက် တော့ ဒေါ်ကြည့် ပါးစပ်မှ ဆေးပေါ့လိပ်ပင် အလန့်တကြား ပြုတ်ကျကာ ...

"အို...မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာမကြီးရယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့ "

သူ့ကို ဆရာခေါ်တာမို့ သူ့အမေကို ဆရာမကြီးရယ်လို့ ဒေါ်ကြည့်က နာမ်စားသုံးလိုက်သည် ။ အပြေးလေးထလာကာ မေမေ့ကို ဝင်ဆွဲချင်သ လိုနှင့် ဆွဲလည်း မဆွဲဝံ့ဘဲ ခြေလက်တွေ ပျာယာခတ်နေ သည် ။ မိဆုံက လည်း တဲထဲက ပြေးထွက်လာကာ တဲပေါက်ဝတွင် ပေါင်ကိုကိုင်ကာ အူ ကြောင်ကြောင် လေး ရပ်နေပါသည် ။

မေမေသည် မိဆုံကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ သူပဲလို့ မှန်းဆလိုက်နိုင် တဲ့ ခဏချက်ချင်းတွင် မိုက်ခနဲ လဲကျတော့မလိုဖြစ်သွား၍ ကျော်ကျော် ဟန်က ပခုံးကို ထိန်းဖက်ကာ...

"အန်တီ...အန်တီ"

"ရတယ် ကျော်ကြီး...နေ...နေ...၊ ရပါတယ်"

မေမေစိတ်တွင် သူ့သား မူးယစ်လွန်ကျွံမိသည့်အဖြစ်အပျက်၌ ထိုမိန်းကလေးက တစ်စုံ တစ်ရာသော စွဲမက်ဖွယ် ဆွဲဆောင်မှု၊ လှပမှု၊ ယိမ်းယိုင်စရာ တစ်ခုတစ်ခု ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်နေ သည် ။

မိဆုံပုံကိုမြင်လျှင်ကား မယုံနိုင်လွန်း၍ ခါးသီးဆို့နှင့် မူးမိုက်သွားရတာဖြစ်သည် ။

"ဆရာကလည်း အမေကို သွားခေါ်လိုက်တာကိုး၊ တကူးတက လာရတယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဆရာတို့ လှမ်းခေါ်ပေလို့ ဆရာမကြီးရယ်၊ သိရင် တားပါတယ်၊ ဒီမှာ ပဲ ဆရာတို့ ထိုင်နေကြတော့ ရန်ကုန်လည်း မပြန်ဘဲ ဘာလုပ်နေကြပါလိမ့်လို့ ထင်နေတာ၊ လက်စသတ်တော့ ဆရာက အမေကို လှမ်းခေါ်တာကိုး"

ဒေါ်ကြည့် စကားအရ သူတို့ ရန်ကုန်ကို ထပြန်သွားကြရင်လည်း သူ့ဘာမှ ပြောစရာမရှိတဲ့ သဘောဖြစ်သည် ။ မေမေ ရောက်မလာခင် ခပ်စောစောကတည်းက မြို့ထဲက လာပြန်ပို့တဲ့ ကားက လည်း ရောက်နေပြီဖြစ်သည် ။

"အင်း... . ဖြစ်သမျှအကြောင်းပေါ့ ဆရာမကြီးရယ်၊ ဘယ်သူကလည်း ဘယ်ဖြစ်ချင်ပါ့မလဲ၊ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်"

မေမေက ဘာမှ မပြောရသေးဘဲ ဒေါ်ကြည်ကသာ ဆေးပေါ့လိပ် တဖွာဖွာနှင့် ပြောနေတာ ဖြစ်သည် ။ မေမေသည် ဒေါ်ကြည်နှင့်အတူ ကွပ်ပျစ်မှာ ဝင်ထိုင်သည် ။

"ဟဲ့...မိဆုံ၊ ဆရာမကြီးဖို့ ရေနွေးလေး ဘာလေး ရှိတာ ချစမ်း"

"မလိုပါဘူး ဒေါ်ကြည်၊ မလုပ်ပါနဲ့ မိဆုံ"

"ဆရာမကြီးရယ်. . .ဆရာမကို ရိုက်ရတယ်လို့ ဆရာက လူရိုးလူကောင်းပါတော့၊ ကျုပ် အကြောင်းသိပါ၊ ခုဟာက ဖြစ်ဖို့ ကံ ပါလာတော့လည်း ဖြစ်ရတာပဲလေ"

"ရိုက်ရမှာ ပေါ့ ဒေါ်ကြည်၊ ဒေါ်ကြည်ပါ သူ့ပါးကို ထပ်ရိုက်လိုက်စေချင်သေးတာ"

"အို. . .မရိုက်နိုင်ပါဘူး၊ ဘာကြောင့် ရိုက်ရမလဲ၊ ဆရာက ကျုပ်ရဲ့ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင် ဆရာမကြီးရဲ့ ၊ ဆေးအလကား ကုပေးတဲ့ အပြင် ဆေးပါဝယ်ပံ့ပိုးနေတာ၊ ကျုပ်ကို ဆရာက ဆေးလိပ် ဖြတ်ဖို့ ပြောနေတာ၊ ကျုပ်လည်း စိတ်ရှုပ်ရှုပ် ရှိတာနဲ့ ကောက်ဖွာနေမိတာပဲတော်၊ ဆရာမကြီး နံ့သလား"

"ရပါတယ် ဒေါ်ကြည်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရောဂါနဲ့ မတည့်ရင်တော့ မသောက်တာ ကောင်းတာပေါ့"

ရေခွေးဗန်း လာချသော မိဆုံကို ဒေါ်ကြည်က သီသီဝေဝေ တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း...

"ကျုပ်လည်း ထူပူသွားတာပဲ ဆရာမကြီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခု ထိုင်စဉ်းစားနေတာ သုံးလေး နာရီရှိပြီ၊ ကိုယ်ဘာတတ်နိုင်လဲ တွေးတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး ဆရာမကြီးရယ်၊ ဆရာလည်း ဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်ရတာ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ မဖြစ်ချင်လွန်းလို့ မှ ၊ ဟုတ်တယ်လေ. . . မိဆုံလိုဟာနဲ့ ဖြစ်ချင်စရာလား...

ဒီကောင်မလေးလည်း ပျံ့နံ့နန့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြစ်ဖို့ ကို ဖန်လို့ ဖြစ်ရတာ၊ ဘယ်သူမှ ဘာအပြစ်မှ ဆိုနေလို့ မရပါဘူး၊ ဘဝကံအကျိုးပေးလို့

ပဲ သတ်မှတ်ရတော့မှာ ပေါ့"

မေမေသည် သူ့ဘက်က ဘာမှ ပြောရတယ်မရှိဘဲ သူချည်း တတွတ်တွတ် ပြောနေတဲ့ ဒေါ်ကြည့်ကို ကရုဏာမျက်လုံးများ နှင့် စေ့စေ့ကြည့်ရင်း...

"အခု ဒေါ်ကြည့် ကျွန်မကို ဘာပြောချင်လဲဟင်"

"အို. . .ဘာမှ မပြောချင်ပါဘူး ဆရာမရယ်၊ ဆရာမ သိလိုက်ရတာတောင် ခေါင်းရှုပ်ပါ သေးတယ်၊ မသိလိုက်ဘဲလည်း ပြီးသွားနိုင်တာပဲ၊ ဆရာလိုလူမျိုး ကျုပ်သမီး မိဆုံကို ယူလို့ လည်း ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘယ်ယူလို့ ဖြစ်မှာ တဲ့ တုံး၊ ကြည့်ပါဦး၊ ပြီးတော့ ဆရာမင်္ဂလာဆောင်တော့မယ် ဆိုတာလည်း ညက ဝမ်းဆွဲဆရာမဆီက ကြားခဲ့ပါတယ်၊ ဖြစ်သွားတာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မတုံး တော်၊ မိဆုံ ကံဆိုးတာပေါ့"

ဒေါ်ကြည့်ရဲ့ ရိုးသားထုံနဲ့တဲ့ အမူအရာနှင့် စကားလုံးတို့ ဟာ မေမေ၊ အုပ်စောနှင့် ကျော်ကျော် ဟန့်ကိုပါ ရင်ထဲ မီးခဲမျှမိသလောက် ပူနှင့်သွားစေခဲ့ပါသည် ။ အရိုးခံ ဆန်လိုက်တာ။ ဒီကိစ္စကို သူတို့ က ကလေးချင်း ရန်ဖြစ်ပြီး လက်ပါမိတာလောက် သဘောထားပြီး ခွင့်လွှတ်ဖို့ အသင့်ပြင်လျက် သူတို့ ဘဝလေး သူတို့ နှိမ့်ချမြင်သိ ပြောဆိုနေတာကို က အသည်းနှလုံးတို့ ကို ဆုပ်ညှစ်သလို နာကျင် ကြေမ့စေသည် ။

ဒေါ်ကြည့်စကားကြောင့် မေမေသည် ကရုဏာခံစားချက် လှိုက်လဲ့လာသလို မျက်ရည်ပေါက် များ ပင် စီးကျလာသည် ။

"ဆရာမတို့ မထွေးနိုင် မမျိုနိုင် အပူလုံးဆို့နေမှာ နားလည်ပါတယ်၊ စိတ်ချ၊ ကျွန်မတို့ ဘာအရေးမှ မယူပါဘူး ဆရာမရယ်၊ တမင်ယုတ်မာချင်လို့ ဖြစ်ရတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလည်း နားလည်တယ်..."

ကိုင်း..အခုနေ ကျုပ်က အလျော်ပေးပြီး ကျုပ်သမီးကိုယူလို့ ပြောလို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ ယှဉ်ကြည့်ဦး၊ ကျက်သရေချင်းက ယှဉ်လို့ ရသလား၊ ကျုပ်သမီးက ကျိုးတိုးကြမ်းတမ်း မလှမပ၊ စုတ်တီးစုတ်ဖတ်၊ ပညာအရည်အချင်းက လေးတန်းနဲ့ လေ"

အုပ်စောသည် ရင်ထဲမှာ နာလွန်း၍ မျက်ရည်လည်လာသည်။ သူ့အသည်းနှလုံးဟာ တကယ့် ကို သွေးထွက်သံယိုပဲ့ကျသွားပြီလို့ သူ ထင်လိုက်မိသည်။ သူ တစ်လျှောက်လုံး ဆက်ဆံဆေးကုသ ပေးလာခဲ့တဲ့ ဒေါ်ကြည်ရဲ့ ရင်ထဲက ရိုးသားမွန်မြတ်တဲ့ အမြဲတေ ရတနာတစ်ပါးကို မြင်လိုက်ရတဲ့ အခါ သူ့ကိုယ်သူ ပိုပြီးစက်ဆုပ်ရွံရှာလာပါသည်။ သူတော်ကောင်း သားအမိကို သူ ဒုက္ခပေးမိသည်။

မိဆုံဟာလည်း သူ့အမေစကားကို ငေးစိုက်နားစွင့်နေကာ ဘာတစ်ခုနဲ့မှ ဝင်မပြော။ အုပ်စော လိုပင် အမေအဆုံးအဖြတ်ကို အရာရာ ယုံကြည်အားထား ကျေနပ်ပြီးသားလို ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါ သူ့အဖို့ ပိုရှက်ရသည်။ ပိုကြေကွဲရသည်။ ပို၍ ရင်နင့်ရသည်။

"ဆရာယူမယ့် မိန်းမဆိုတော့ ဆရာဝန်မပဲ ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဟုတ်ရင်လည်း သူဌေးသမီးထဲက၊ ဒါမှ ဆရာနဲ့ ထိုက်တန်မှာ ပေါ့၊ လူဆိုတာ တန်ရာတန်ရာ ညားမှ လည်း အိမ်ထောင်ရေး ပြေလည်တော့ မပေါ့၊ ဟိုးအထက်တန်းစားနဲ့ ဟိုးအောက်တန်းစား ယူကြတော့ ညှိမရတဲ့ ပြဿနာမျိုးစုံနဲ့ ဘယ်လာ အဆင်ပြေနိုင်မှာ တဲ့ လဲ"

"ဒေါ်ကြည်ရယ်၊ ဒေါ်ကြည့် စကားတွေကို ကျွန်မ သိပ်လေးစားပါတယ်၊ ရင်ထဲက သဘော ရိုးနဲ့ စစ်စစ်မှန်မှန် ပြောတာပါ၊ ဒေါ်ကြည့်ကို ခုမှ တွေ့ဖူးပေမဲ့ ဒေါ်ကြည်ဟာ လေးစားစရာ မိန်းမ တစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်တယ်၊ ကိုယ့်သားအတွက် ကျွန်မမျက်နှာ ကျွန်မ မဖော်ရဲ

အောင် ပဲ"

"မျက်ရည်မကျပါနဲ့ ဆရာမရယ်၊ ဆရာမ စကားနားထောင်ကြည့်ရင်လည်း ဆရာမဟာ ကိုယ်ချင်းစာတတ် ကြင်နာတတ်တဲ့ သူမှန်း ကျုပ် ရိပ်မိပြီးသားပါ။ ခုလို တောင်းပန်ပြောဆိုတာကိုပဲ ကျေနပ်ပါပြီ။ ဒီကိစ္စဟာ ဒီထက်ပိုပြီး ဘယ်လိုမှ ဖြေရှင်းလို့ ရတဲ့ ကိစ္စလည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ဆရာမ တို့ သားအမိ အေးအေးချမ်းချမ်း ရန်ကုန်ပြန်ပါ။ ဆရာလည်း ဟိုမှာ စိတ်ဆင်းရဲလှပါပြီ။ စိတ်လျှော့ လိုက်ပါ ဆရာ၊ ကျုပ်တို့ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်"

ကျုပ်တို့ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။

ထိုစကားက နားထဲ အကြိမ်ထောင်သောင်း ပဲ့တင်ထပ်နေခဲ့သည် ။ ခွင့်လွှတ်လိုက်လို့ ရတဲ့ ကိစ္စလား။ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ဘာမှ မပေးဆပ်နိုင်တာ အမှန်။ တစ်ကိုယ်ကောင်းကျင့်တဲ့ အတ္တစိတ် က လူကို လွမ်းခြုံနေပါသေးသည် ။ သူတို့ ကခွင့်လွှတ်ပါတယ် ဆိုတော့လည်း ရင်နာစွာ ဆိုနှင့်စွာ ရင်ထဲကြိတ် အရက်ကွဲရသည် ။

ထိုနေ့က သူတို့ ထအပြန် ခက်ကြသည် မှာ ဒေါ်ကြည်တို့ အိမ်မှာ မနက်စာထမင်း စားရတဲ့ အထိပင်။ ငါးခြောက်ဖုတ်၊ ငါးပိထောင်း၊ ဒန့်သလွန်ရွက်ဟင်းချိုနှင့် မာကျောတိုဝင်ကာ ကြမ်းတမ်း တဲ့ ဆန်ကို ချက်ထားတဲ့ ထမင်း။

စားလို့ လည်း မကောင်း။ ရင်တွေ နင့်ပြည့်နေတာမို့ စားလို့ လည်း မဝင်။ မှီတိကြိတ်မျိုချကြရ သည် ။ သူ မိဆုံကို မကြည့်မိအောင်နေသည် ။ မိဆုံကတော့ ခဏအကြာတွင် ဖြေသာသွားသလို ထမင်းဟင်းကို ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရွှင်ရွှင်ပျပျ စီမံနေပြီ။ သူတို့ အားလုံး ထမင်းစားသွားပါမည်ဟု သဘောတူတော့ မိဆုံမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာတောင်

ဖြစ်သွားရှာသေးသည်။ ။

အသက်နှစ်ဆယ် ကလေးသာသာ။ အတန်းပညာကလည်း နည်း။
တွေးခေါ်ပိုင်းခြားမှု အသိဉာဏ်ကလည်း မွဲ။ သူ့ခမျာမှာ သူ့ရဲ့
အနစ်နာကြီး နစ်နာလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုကို ကြာရှည် ကြာများ စာဖွဲ့
ခံစားမနေရှာလေတကား။

ဘာမှ ခက်ခက်ခဲခဲ မဖြေရှင်း မညှိနှိုင်းရဘဲ ကျေအေးပြီးသား ဖြစ်
နေတဲ့ အတွက် ပိုပြီး နေရ ထိုင်ရခက် မျက်နှာပူရင်နင့်ကာ ပိုပြီးတော့လ
ည်း ရှက်မိပါသည်။ ။ ထိုနေ့က မပြန်ခင် မေမေက သူ့လက်က စိန်လက်စွ
ပ် ခြယ်ပွင့်ကလေးကို ချွတ်၍ မိဆုံကို ဝတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ။

"ဟင်...ဆရာမ...ဘာလုပ်တာလဲ ဆရာမရယ်"

လျော်ကြေးလို့ မေမေလည်း မတွေးရက်ရက် တွေးနေမည်သာဖြစ်
သည်။ ။ သို့မဟုတ် နစ်နာ ကြေးပေါ့။

"ကျွန်မ မယူပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ ဝတ်စရာလမ်းလည်း မရှိပါဘူး"

"ယူပါ မိဆုံ၊ ဒေါ်ဒေါ်က အမှတ်တရ ပေးတာပါ။ ဘာသဘောမှ မဟု
တ်ပါဘူး၊ စိတ်ထဲ မေတ္တာကရုဏာစိတ် ပေါက်ဖွားလို့ သက်သက်ပါ"

ဒီတော့လည်း မိဆုံက နှစ်ခွန်းထပ်မငြင်း။

"ဒါ စိန်လားဟင်"

"အင်းပေါ့၊ စိန်လက်စွပ်လေ"

"အစစ်ပေါ့"

"ဪ...ညည်းကလည်း အေ၊ ပေးတဲ့ လူကို အစစ်လား မေးရသေး
တယ်၊ ဒီကောင်မလေး ဟာ"

"မသိလို့ မေးတာပါ အမေရဲ့ "

"စိန်အစစ်ပေါ့ မိဆုံရဲ့ "

"ဘယ်လောက်တောင် တန်လဲဟင်"

"ငါးသိန်းနဲ့ ဆယ်သိန်းကြား တန်မှာ ပေါ့"

"ဟင်...ဘုရား...ဘုရား၊ ဒါလေးကလေး"

အုပ်စောသည် အံ့သြဝမ်းသာနေတဲ့ မိဆုံကို ရင်နှင့်နှင့်နှင့် တစ်ချက်ခိုးကြည့်မိသည်။ ခိုးကြည့် ရသည် မှာ တော်ကြာ သူကြည့်တာ သိလျှင် မိဆုံ အပျိုဖြန်းကလေး စိတ်ကူးယဉ်စရာဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ ကြည့် တာကို မသိစေချင်လို့ ပါ။

မိဆုံရဲ့ မလှပတဲ့ တင်းတိတ်မကင်းတဲ့ နှာခေါင်းပြားတဲ့ သွားကျဲ့တဲ့ မျက်နှာသွင်ပြင်ကို မြင်လျှင် သက်ပြင်းကြီးချကာ အကြီးအကျယ် သနား ကရုဏာ သက်မိပါသည်။ သူ့စိတ်ထဲ ဘာမှ ရှိပုံ မပေါ်တော့။

ခါတိုင်း မြင်နေကျလို နေမြဲတိုင်း ဖြစ်နေပေပြီ။ ဒါကိုက ရင်နှင့်အောင် သနားစရာ ဖြစ်နေခဲ့ သည်။

သူတို့ ပြန်ကြဖို့ နှုတ်ဆက်တော့ ဒေါ်ကြည်က...

"ဆရာ...ဒီဘက်ရောက်ရင် ဝင်ဦးတော့...နော်၊ မဝင်ဘဲ မနေပါနဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ကြည်"

သူသည် မိဆုံကိုတော့ နှုတ်မဆက်ခဲ့။ အမျှင်တန်းနေမှာ စိုး၍ ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ထဲ ရင်ထဲ မိဆုံ ဆိုတာ ဘယ်ချောင်ကြိုချောင်ကြားမှ မရှိနိုင် သလို မိဆုံ ရင်ထဲလည်း ချောင်ထဲတွင် ပင် သူ့ကို မထား ရှိစေလို။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို သူသည် နေ့တိုင်း အချိန်တိုင်း နာရီတိုင်း မိနစ်

တိုင်း စက္ကန့်တိုင်း၌ ပြန်လည်မြင်ယောင် သတိရ တွေးတသသ ဖြစ်နေမိ
ကာ ဘယ်လိုမှ ဖျောက်ဖျက်မရတော့။ သူ တန်ဖိုး ထားသော မြတ်နိုး
သော နှစ်သက်ကျေနပ်သော သတို့ သမီးနှင့် လက်ထပ်ရမည့်ဆဲဆဲ
အခြေအနေ၌ သူ့ရင်ထဲ နင့်ကာ ဆွေးကာ ပူကာ ဘယ်လိုမှ ပျော်ရွှင်
အောင် ဖြေသိမ့်မရနိုင် ဖြစ်နေသည် ။

ကြီးကြီးခင် ခြံနောက်ဘက် ဘေးနားက ဒန့်သလွန်ပင်ကို ရပ်၍ ငေး
စိုက်ကြည့်နေမိကာ ဒေါ်ကြည်တို့ အိမ်ရှေ့က ဒန့်သလွန်ပင်ကို မြင်ယောင်
နေပါသည် ။

"ကိုအုပ်"

အုပ်စော ဖျတ်ခနဲ အာရုံပြန်ဝင်လာကာ နောက်ကို လှည့်ကြည့်သည်

။

"ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ၊ လာလေ. . . ဟိုမှာ ဆောင်း ဝတ်ဖို့ စီစဉ်
ထားတာကို လာကြည့် ပါဦး"

"ဒါတွေ ကိုယ်မှ နားမလည်တာ ဆောင်းရယ်"

"နားမလည်ပေမဲ့ အဆင့်ဆင့် တွဲထား စပ်ထားတာ လှမလှ
အဆင်ပြေ မပြေတော့ တစ်ချက် ကြည့်ပါဦးလား ကိုအုပ်ရဲ့ "

"အင်း. . .အင်း"

အုပ်စောက ဆောင်းရဲ့ နောက်မှ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာသည် ။
သူ့မျက်စိထဲတွင် မေမေ့ စိန်လက်စွပ်ကို စွပ်ကြည့်နေတဲ့ မိဆုံရဲ့
ညိုကြမ်းတဲ့ လက်ဆစ်ကြီးကြီး မလှမပ လက်ချောင်းများကို မြင်ယောင်
နေပါသည် ။ သူ့နှလုံးသားတို့ ကလည်း နာကျင်လို့ နေပါသည် ။

